

# Kloštrski

## e-podlistek

NEFORMALNI OBČASNIK MAJ 2011 ŠT. 4

### Zajtrk gospoda Maroše

Ker vedno znova vprašujete, kako da gre gospodu Maroši, vam moram spet kaj napisati o njem. Veliko bi bilo zanimivega, a mislim, da so njegovi zajtrki nekaj tako posebnega, da zaslužijo priti v naš e-podlistek.

No, tako-le je to!

Gospod Maroša se ravna po zlatem pravilu: Zajtrkovati moraš kot kralj, kósiti kot kmet, večerjati pa kot berač. To je tudi recept za dolgo in zdravo življenje, in če se tega drži tudi naš gospod Maroša, devetindevetdesetletnik, je ta recept gotovo potrjen. Med temi kraljevskimi zajtrki izstopata dva, tisti v torek in tisti v petek. Zakaj zaslužita, da sta nekaj posebnega.

Da je tako, so kriva jajčka (belice). Ko z gospodom Marošem odmašujeva, se odpraviva v obednico. Med nami je že dolgo tega dogovorjeno, da je v tem času obednica prazna, da ga pri tem nadvse važnem opravilu nihče ne moti. Medtem ko moliva blagoslovno molitev, mikrovalovka pogreje

kavo in ko končava z molitvijo, se najprej posladka z dobro, močno in sladko kavo izvrstne italijanske kave »Lavazza«. Potem je na vrsti zajeten kup na tanko narezanih salam ali pa lepo ogreta hrenovka. Izjema sta samo torek in petek, ko so namesto salam pečena jajčka. Takoj ko jih gospod Maroša zaduha, pravi: »O, blažene belice!« potem pa vpraša »Ali je danes torek ali petek?« Tako si pomagava, da ločiva dneve v tednu.

In kako so »blažene belice« pripravljene? Že navsezgodaj, ko zanj kuham kavo, izberem tri najdebelejša jajčka, jih postavim k ponvi in tam čakajo na pravi trenutek. Medtem ko gospod Maroša pije kavo, vse tri strem na vroče olje, rahlo pomešam rumenjake z beljakom in še preden bi



se popolnoma strdile, jih dam na velik jušni krožnik. Ko gospod Maroša odrine kavo, mu »blažene belice«, dišeče in tople, pokažem. Tedaj mu obraz zažari v otroško iskrenem nasmehu.

Potem jih začneva jesti. Z veliko žlico jih že kar spretno zajemam in mu jih dajem. Pri tem moram kar hiteti, sicer me gospod čaka kakor mladi ptiček z odprtim kljunčkom. Ker so zelo mehko pečena, jih gospodu ni treba veliko žvečiti in zato je krožnik prazen v rekordnem času. Ko je krožnik prazen, mu ga spet pokažem, kar ga spet spravi v otroško lep nasmeh in zadovoljstvo.

Potem pojeva še en lonček sadnega jogurta z jagodami. Vmes so seveda tudi jutranja zdravila. Vse to »prelijeva« še s kavo, ki je ostala od tistih prvih požirkov. Ko popije tudi kavo, je najin zajtrk končan.

Potem zelo rad vpraša, če je ponoči kaj deževalo in kakšno je vreme zunaj. Enkrat po torkovem zajtrku pa sem ga jaz prehitel z vprašanjem: »Je bilo dobro?« Gospod Maroša nič ni pomišljal, kakor iz topa mi je odgovoril: »Ja, bilo je dobro a malo!« Ne pozabite, bile so tri!

Tako, vidite, gre njemu in meni! Ob tistem njegovem »dobro a malo« sem se moral še dolgo na glas smejati. Pa ne, da bi se smejal gospodu Maroši, smejal sem se temu, da mu lahko vsaj v eni stvari ustrezemo in ob enolični hrani (juhah, pudinguh in jogurtu) vsaj dvakrat na teden ponudimo nekaj, kar je res dobro, čeprav malo.



## Pikotu in memoriam

Naj bo nekaj teh vrstic, kakor že naslov pove, posvečenih ljubljenu otroških src, ki pa ni »zlo-mil« le njihovih src, ampak je najprej »zlomil« srce sestre Zalike.

Da, tako je to bilo!

Vse se je začelo v Zapužah, tam nekje v vznožju Pohorja, pri Slovenski Bistrici. Očeta so dobili od Hribarjevih, mati pa je bila Dolinarjeva. Pričakovati je bilo, da se bo po poročni noči, v kotu komfortnega stanovanja kmalu pojavil bel kupček, narejen iz drobnih bilk sena in suhe trave, skrbno obložen z najnežnejšo dlako iz mehkega zajčjega kožuščka. In res, tako se je zgodilo. Neko jutro so domači z velikim veseljem opazovali živahno prerivanje v tem pokritem mehkem belem gnezdu.

Kakšno veselje je bilo, ko so nežni beli gobčki prvič pogledali iz svojega toplega skrivališča in naredili prve skoke v novi svet. Med številnimi bratci in sestricami je bil še posebej zanimiv in lep eden, ki je imel na nemirnem gobčku veliko črno piko in prav takšno, samo nekoliko manjšo okrog živahnih oči. Zato je dobil tudi pomenljivo ime in je tako iz »nekega« postal nekdo, z obrazom in imenom, Piko.

Piko se je od vsega začetka zavedal svoje odlikovanosti. Že to, da so ga šteli med »velike nemške lise«, je veliko pomenilo, kaj šele to, da je imel svoje ime, ki je izražalo njegovo bistvo. Mali Piko je že zaradi te privilegiranosti hitreje rasel kakor drugi in ko so prišli sosedge na obisk, je bil Piko tisti, ki se je prvi razkazoval pred radovednimi obiskovalci. Vsak ga je takoj opazil, opazil njegove telesne čare in lepote. Kljub vsemu pa dalj od teh zgolj radovednih občudovalcev, ni šlo.

Piko bi morda še danes veselo poskakoval po prostornem zajčniku, tam pod Pohorjem v Zapužah, da se ni pri hiši nekega dne



oglasila družinska prijateljica, zelo priljubljena veroučiteljica in vzgojiteljica v Slovenski Bistrici, sestra Zalika. Njuno srečanje je bilo usodno. Sestra Zalika se je v Pikota takoj zaljubila. Čeprav je bila to ljubezen na prvi pogled, je šlo za resno zadevo in sestra Zalika si je zaželela nekaj tako ljubkega imeti tudi v Veržehu, kamor se je morala iz službenih dolžnosti preseliti. Piko, tako je bila prepričana, bo v njeno novo hišo prinesel veliko tega, kar je v novem kraju pogrešala.

Seveda prijatelji ne bi bili prijatelji, če sestri Zaliki ne bi izpolnili njene velike želje. Pikota pa sploh vprašali niso, če je zato, a njegova spokojnost in dobro počutje v naročju sestre Zalike sta bila dovolj zgovorna. Tako je tistega dne za vedno zapustil svoj rodni kraj, tam daleč pod Pohorjem in se preselil v Prlekijo, v Veržej. Sestra predstojnica je, ko ju je zagledala, začudeno gledala nekaj časa sestro Zaliko, potem pa belo in živahno štručko v njenih rokah. Ob pogledu na nedolžni obraz Pikota, se je strlo srce tudi predstojnice in Piko je bil sprejet v skupnost z vsemi častmi in z vso ljubeznijo. Kmalu je postal velik razvajenec. Kar koli si je zaželel, so mu sestre izpolnile in se zelo hudovala nad sosedi, ki so si Pikota že predstavljali kot sočno in okusno pečenega na belem krožniku slavnostnega kosila.

Takoj je bilo sklenjeno, da bo Piko živel pri njih do njegove povsem naravne smrti.

No, čisto tako pa le ni šlo!

V Pikota se je zagledal tudi gospod župnik, ki je prav tiste dni v parku Marijanišča pripravljaj nekakšen »edenski vrt«, v katerem bi različne živali lahko živele svoje rajsko življenje. Tam so bile že tri ovčke in nekaj v kletko ujetih grlic. Piko bi bil kot nalašč za to pisano družino. S težkim srcem je sestra Zalika Pikota zaupala gospodu župniku, a vedela je, da ga bo tam lahko redno obiskovala in spremljala njegov nadaljnji razvoj.

Spočetka je bil Piko kar zadovoljen s spremembo, saj so bila vrata njegovega stanovanja čez dan vedno na stežaj odprta in kadarkoli se mu je zahotelo, se je lahko šel sprehajati in okušati nove rožice, ki so rasle povsod naokoli. Ker je bil bel, so ga medse sprejele tudi ovce in kmalu so vsi štirje veselo skakljali okrog. Še bolj veselo pa

so skakljali otroci, ko so šli mimo iz šole. Zapodili so se v zagrado, Pikota nežno ujeli, ga božali in božali, dokler jim Piko ni pokazal svojih ostrih krempljev. A zabava zaradi tega ni bila nič manj zanimiva. Piko je postal ljubljencek vseh otrok in odraslih. Tudi k verouku otroci niso več hodili po cesti, ampak vedno mimo edenskega vrta, da so lahko vsaj videli Pikota, če ga že pobožati niso utegnili.

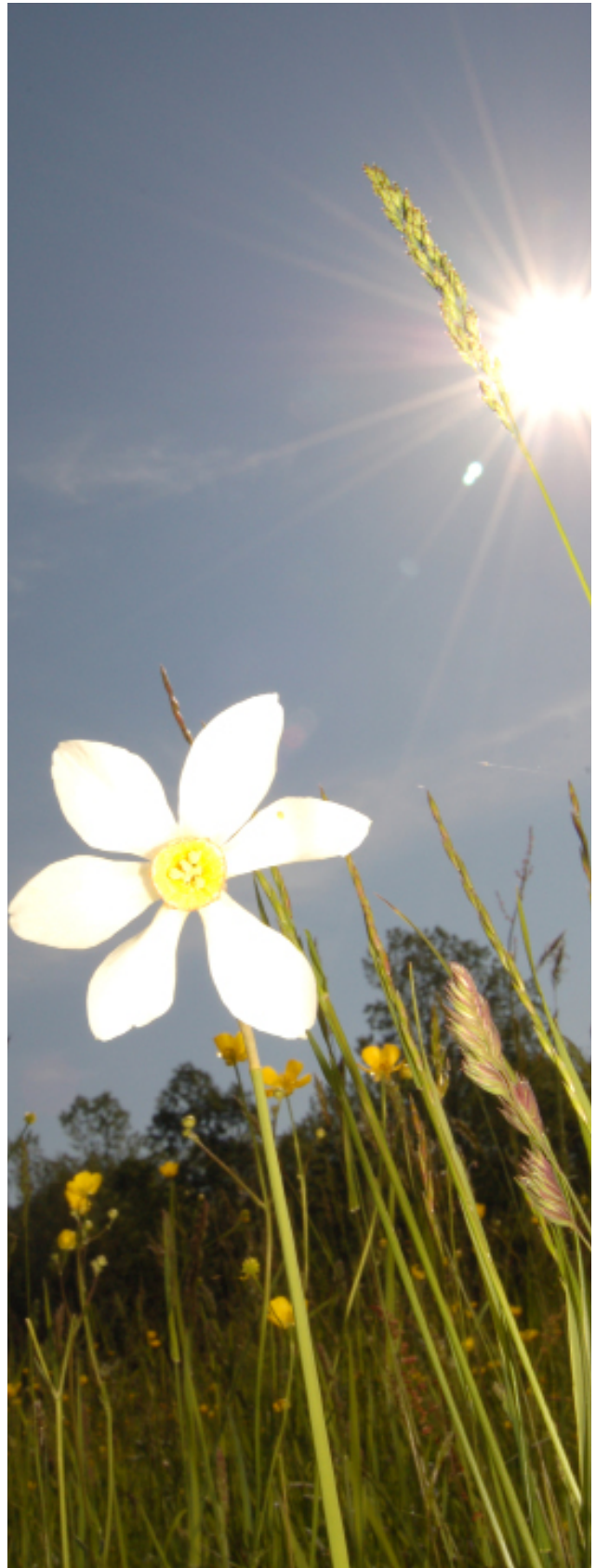
In tako je Piko užival dan na dan. Kmalu se mu je zahotelo še več svobode in v svoji zajčji premetenosti si je kmalu izkopal zasilni izhod, in na veliko začudenje upravljavca edenskega vrta, je Piko veselo skakljaj daleč naokoli. Ulovila ga je lahko samo sestra Zalika, zato je njen mobi bil vedno bolj obremenjen: »Sestra Zalika, Piko je spet pobegnil!« In sestra Zalika je vklopila modre luči, prihitela v park in Pikota na takšno ali drugačno »foro« znova in znova spravila nazaj za ogrado.





Vsi ti pobegi pa so v Pikotovi razvajeni in nežni naravi pustili težke posledice in tako je nekega dne Piko začel resno bolehati. Nič več ga ni mikalo ven v svežo in rosno travo, vedno več je poležaval v svoji ozki kletki. Kuhala ga je visoka vročina in ker ni bilo koga, da bi mu skuhal vročega zeliščnega čaja, je šlo s Pikotom vedno bolj navzdol. Začel je presunljivo kašljati in kihati, oči je imel vedno bolj zasolzene. Nič več ni videl ne zelenega raja pred svojo kletko, nič več radovednih obiskovalcev, vedno bolj se je pogrezal v otrplost in nemoč. In neke noči, ko je bilo zunaj še posebej hladno, je Piko za vedno obležal negiben v svoji kletki.

Njegova nenadna smrt je močno pretresla najprej sestro Zaliko, prav tako gospoda župnika. Otrokom smo previdno prikivali resnico o njem, da se ne bi žalostili tudi oni. Tudi dan pogreba ni bil obešen na veliki zvon, da se ne bi k pogrebu zgrnila prevelika množica žalujočih. Ker pa se je, bi lahko rekli, Piko vse življenje gibal v cerkvenih krogih, je kljub temu, da so se zadnji dogodki odvijali z bliskovito naglico, Piko le doživel to visoko čast, ki si bi jo vsakdo želel, imel je namreč cerkveni pogreb, saj ga je pokopal sam gospod župnik.



## Vse zaradi mačk

Grasse je središče okraja nad Cannesom v Franciji, štirideset kilometrov iz Nizze Mare na italijanski strani. Don Bosko je leta 1881 tam preživel nekaj dni in na obisk sprejel veliko ljudi.

Med drugimi je ozdravil neko ne več mlado delavko.

Predstavila se je don Bosku in ga prosila za blagoslov: "Rad vam ga podelim, zato pokleknite."

Žena mu je odgovorila, da ne more. Zaradi zloma je bilo njeno koleno že osem let otrdelo in ji je povzročalo bolečine.

Don Bosko je vztrajal, naj poskusi. Žena je ubogala, pokleknila, prejela blagoslov in ponovno vstala brez težav.

Nato ga je prosila, da bi jo še za kratek čas poslušal in ji pomagal. Don Bosko je sprejel.

Ko sta se premaknila v sosednjo sobo in mu je ta delavka vsa zatopljena razlagala svoje težave, sta se dve mački začeli igrati in loviti ter silovito skakati na pohištvo.

Žena je poskočila in ju hotela ujeti ter umiriti. Njena urnost je don Bosku izvabila nasmeh na usta: "Zdi se mi, da vam hoja ne dela tolikih težav, kot ste mi predstavili."

"To je čudno, noga je precej boljša!"

"No, torej, ozdraveli boste, a ne še takoj. Za vas in zame je bolje, da vam Marija Pomočnica ne podeli vseh milosti naenkrat!"

*Prim. Življenjepisni spomini (Memorie Biografiche), XV, 69*

## Ko ne boš razumel, pokliči Marijo

Duhovnik Bartolomej Jožef Guanti se spominja: »Leta 1871 sem bil na duhovnih vajah pri Svetem Ignaciju nad Lanzom. Imel sem srečo, da sem dobil sobo zraven don Boskove, ki je imel med duhovniki največ dela s spovedovanjem.

Prosil me je, da sem prepisal pravilnik za novo nastajajoči zavod v Marassiju (Genova), kamor je vnesel zadnje popravke pred tiskom. Nalogo sem z veseljem sprejel; a pri prepisovanju se mi je pogosto zgodilo, da njegovih popravkov nisem znal razvozlati ali nisem razumel, zato sem ga prosil za razlago.

Don Bosko je večkrat razvozlal moje dvome. Ko pa je spoznal, da ga moje pogosto trkanje na vrata moti pri spovedovanju, mi je dejal: 'Poglej, tvoji obiski so izguba časa za oba. Zato od sedaj, ko se boš srečal s kakšnim nerazumljivim izrazom, potrebnim razlage, samo vzklikni: *Maria, Auxilium Christianorum, ora pro nobis*, pa boš videl.'

In kaj sem videl? Na svoje veliko začudenje sem spoznal, da mi ob svetovanem vzkliku ni bilo več potrebno teči k don Bosku, temveč sem zadovoljno in mirno končal nalogo.

To je vse, kar lahko mirne vesti in kolikor mi dopušča spomin, potrdim. Seveda sta se moja naklonjenost ter priznanje do don Boska in njegovega dela še bolj povečala.«

*Prim. Življenjepisni spomini (Memorie Biografiche), X, 177*



#### **SOBOTA, 21. maj**

**20.00** – večerna sveta maša v Kovačičevi dvorani v Marijanišču, sledi procesija s kipom Marije Pomočnice v župnijsko cerkev.

#### **NEDELJA, 22. maj**

**14.30** – molitev za duhovne poklice v župnijski cerkvi.

**15.00** – procesija s kipom Marije Pomočnice po ulicah Veržeja, nato sveta maša na dvorišču Marijanišča, ki jo bo vodil ordinarij dr. Peter Štumpf.

**16.30** – po sveti maši **blagoslov novih prostorov Ekomuzeja** v Centru DUO, kjer bo tudi možnost ogleda novih prostorov in pogostitev za vse prisotne.

## **VERŽEJ**

**Romarski shod  
ob prazniku  
Marije Pomočnice  
in blagoslov  
Ekomuzeja**

## Luknja, ki je ni več

Ko je bilo v okolici novega Ekomuzeja še veliko dela, je poleg obrtnikov pridno poprijela tudi salezijanska skupnost. Tako se je nekega sončnega dne v aprilu spravila na demonstiranje strešnega prizidka, ki je kazil podobo zadnje stene novonastajajočega objekta za dobrobit naše delavske mladine.

Strešniki so bili kar hitro pod "streho", saj so z veseljem in velikim ropotom sfrčali na spodaj postavljeno prikolico. Sledilo je leseno ostrešje, ki se ga je zagrizeno lotil Janez, medtem ko sta Marko in Jože komaj sproti odvajala večje in manjše trske na kup za predelavo v biomaso ... na koncu je ostal le še kupček lepo zloženene strešne opeke na podstrešnem podu.

Seveda je bilo treba pospraviti tudi to malenkost, da se ob rušitvi sten ne bi komu sesul na glavo. Ob pomenku o razdelitvi del se je Marko pognal k opeki, da mu ne bi bilo treba biti "vmesni" člen podajača. A pri tej naglici je zgrešil tram in stopil na mehko stekleno volno, ki je pokrivala v tramove zabite iverice. V svoji starosti in krhkosti pa njegove teže niso mogle nositi niti sekunde, zato je v velikem pompu vse skupaj, z Markom vred, zgrmelo na trdna betonska tla, ki so se nahajala dva metra nižje.

Prestrašena Jože in Janez sta hitela razganjati prah, ki se je dvigal skozi novo nastalo luknjo, Marko pa je nehal dihati. Pa ne od padca na zadnjo plat, temveč od silne gostote steklene volne in žlahtnega, nekaj desetletnega prahu, ki se mu je zakadil naravnost v vse naglavne odprtine. Šele ko se je prah polegel in je očistil vse življenjsko pomembne dihalne poti, je začutil, kaj je to križ ...

Še dandanes pa se sprašuje, ali bi bil padec kaj krajši in udobnejši, če bi v tistem prostoru stalo deset koles, ki sta jih pred začetkom del z Janezom odpeljala drugam.

O so(n)čni luknji v stropu pa sedaj ni več ne duha ne sluha, saj se na tem mestu razteza obnovljena fasada Ekomuzeja.



# e-podlistek, ki se oglašša sam

DOVOLJ JE EN SAM KLIK!

V PRIČAKOVANJU STOLETINICE SALEZIJANSKEGA ZAVODA VERJEJ • 1912 - 2012

## Kleštrski

NEFORMALNI OBČASNIK e-podlistek MAREC 2011

**Saj ne more biti res, pa je!**

Krasen sončen popoldanj je bil, čisto obliki. Misel so nezadostno vabilo, a resno delo dalavne vaj, ki jih opravljamo ta teden, so nam izpla le zadnje misli, tako da smo popoldan namenili čustvilni katjanški praksi via sietisti, kar bi po naše pomenilo popoldanski spazetke.

A glij pa žilinka, škrat ko bi bil žilovni najljubši potoben diketnega mis, se vedno nekaj upodi, da ta vztrmi. Lahko se pokleče prijaviti, nekdo se smoti v žilovnik, kakšen silo informacija na napačnem mestu ... škratka mabati zvonke vsake toliko časa, tako da je za ponore. Tokrat je mobilni mobilni, le okraj in nametno g. Suptika škratki klical g. Mirka. On pa je ve, kako se temu streže, dovolj ima že let in okraj, zato zato prelepo spozna- v soredni sobi a kijaž teme ni enel miru.

Okrog 4. ure popoldne namreč po hiši zavreča g. Janez, kar je ob tej uri zares nenaadno in spod nujno smo morali vsi v našo privatno obednico. Nekoliko nege voljni smo vprleži iz svojih lukanj, gledali kakor krapci Bistava, dokler nismo opazili nenavadno stekleno

prestižnega vina v njegovih rok. Haaaaaaaa... smo v eni glas zavpili, kaj čemo pa danes praznovati!

In potem se je g. Janez povsem raznežil, ko nam je slovesno razodel, da Evropa še do nadaljnjih fi-nancira projekt Biokodenske akademije in vse v njej zaposlene. Ooooooo... to pa so opravljene našoj, da je ondi popoldneva tako lepo no razgrajti po naši hiši.

In potem je g. Mirko s tresotim rokami vzel v roke steklenico in počel desilval rjeno žlahtno volno. Takole nam je počel in s povodnem bral v vinum regum, rex vinorum, TOKAJ SZAMORODNI EDES/SWEET. A kakor vi, smo tudi mi razumeli samo to, da vinosa asi za vrhunsko madžarsko vino tokaj, krajja vseh vin.

Oči so se nam zakrčile, vgrile se je palčica nerpična ude in točno smo želeli, da g. g. Mirko

V PRIČAKOVANJU STOLETINICE SALEZIJANSKEGA ZAVODA VERJEJ • 1912 - 2012

## Kleštrski

NEFORMALNI OBČASNIK e-podlistek MAREC 2011 ŠI 2

**Gospod Maroša dobro vidi na uro**

Potem ko je gospod Maroša kar udeležil v postelji, sem mu na omara ob njegovem vzroju pritril veliko stensko uro, ki sem jo dobil v spomin od prijatelja Filipa. Bog mu dujo dobro, kar je gospod Drobščak na Rakovnici obdel v spomin njegovo zmirko poročno sukajo.

No, to uro sem odhvtaliva, da bi gospod Maroša kijaž čakal na njegovsko in na kosilo in podobne redne obiske, ker si bi lahko meril čas. A ni ni bil najbolj zadovoljen z majo, čel, čel, da kijaž veliki številčki ne more videti, koliko je ure. A dogodi govorje povsem drugače!

Bilo je nekega prijetno sončnega dne. Nekam se nam je mudilo h kajaži in sem namestval gospodu Maroši dati kosilo potem, ko se bomo

najdeli mi. Občajno je rano nasprotno. Ko se gospod Maroša naja, potem gramu h kosilo tudi mi. Tokrat smo torej imeli prednost mi. Ko smo končali kosilo, je sonce zunaj tako prijetno va-bilo, da smo morali sestti skoki obkroge mize in najmljisti sobraj se postregel še s kavico in drug-

V PRIČAKOVANJU STOLETINICE SALEZIJANSKEGA ZAVODA VERJEJ • 1912 - 2012

## Kleštrski

NEFORMALNI OBČASNIK e-podlistek APRIL 2011 ŠI 3

**Se še spomnite Tara?**

Kdo bi se je, tete majhne črnotlake, oblaščane s toplimi odtiski rjave barve. Kdo je takrat sploh mogel iti iz loke, ne da bi se ustavi na voljajo nadevajo vira, kje je Tara meša svoje valično. Pa naj je bila njena palča narajena še tako ljubozno in opremljena v vsem jaajin komfortu, saj je Tara vedela neobeno ozarila že vni, kar je za njeno mrežo bil širok in vabljiv svet sodebne. Vedno, ko sta otoci ustavili prijeli, jih je mislo gledala v svo-jem toplini gvarni očini in v vseh obliki paage govorice prosjača, da bi jo spustili na sodebno. To pa je smel ustati iz gospod škratki, rjei gospode.

Potem pa je majhna črna štruka zrasla in v njene kosmati glavici so začeli rjati vse mogoči prevezniki narčni. Zavedela se je svojih genov in kmalu začela uporabljati klemnje in zobe. V veliko veselje je odkrivala svoje sposobnosti kopanja. Ki je prvič spoodpela ograjo in je njena skitavana glavica brez škratkovnega dovoljenja pogledala v sodebno, je zanj bilo, kot da bi ponovno pridla na svet. Takoj je je mahala na zasikovanje novega kraja, v katerem se je, ne po svoj kmali, znašla. Pas-jim mrcovin v vseh je je spetno zasigajla in v nje zavila v družbo leno zabigobih se rački in goski, ki jih v Veržetju ni bilo malo. Toda grozi Race in goski so ob njenem prihodu zagledali vika in kri, da je bil ogj prikopljati vrtalico in začela vrtati luknje v betonski svojih nedržnosti. Ko so priplavale v kava in svojim pravnostni začelne njene umične zobe, je

panika doseglja tudi gospodarje rac in goski. Se do-bro, da se je vedelo, Egrava da je ta mala, črna zver-ma. Telefoni so zvonili in gospi škratki je moral malo nagajajo skati sedeti na tarm, drugič pa na drugem divočju.

Me, tako se bo šlo nač nenoj, ogrojo bo treba popraviti. Toba, da je bila ograja najznanja na tej strani, je Tara skopala izhod na drugi strani in spet je bil črtnok po Veržetju. Potem je vohila kametne z zapodnimi skleni, da Tari onemogoti pobege z elektrono ograjo. To je bila redna ideja Andrej in Marko sta na samobitno načiča doroči ograjo, da bi jih utišala in potlačila, in jim je skušala okazati prikopljati vrtalico in začela vrtati luknje v betonski svojih nedržnosti. Ko so priplavale v kava in svojim pravnostni začelne njene umične zobe, je napelja čico elektrone ograje (pasarajo). Potem so